

"Ultimul mijloc al harului divin"

Marti, 22 martie 2005

Gili Cârstea

Toți ne-am întrebat cândva de ce Spiritul Profeției, ca și Biblia, folosește atât de mult limbajul violenței, prezentând episoadele sângeroase din vechime ca fiind produse sau încurajate de Dumnezeu. Omul Isus Hristos a încercat, fără prea mare succes, să ne învețe că așa „s-a zis în vechime” din cauza împietririi inimii noastre, închise la limbajul prieteniei și care nu suporta decât limbajul pildelor și calea constrângerii. Dar Duhul Sfânt nu a lăsat calea comunicării blocată definitiv. El a plantat ici colo, peste tot în Scriptură sau în Spiritul Profeției, câte o perlă pentru oamenii obișnuiți cu „cuvântul despre neprihănire,” a căror minte „s-a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul.”

Așa este citatul de astăzi, plasat chiar la sfârșitul capitolului „Răscoala lui Core” din Patriarhi și Profeți. După ce, pe parcursul întregului capitol, Dumnezeu este prezentat ca fiind executorul celor răzvrătiți, în final, în două paragrafe, ni se oferă o altă perspectivă pentru cauzele morții violente care s-a abătut asupra batjocoritorilor harului divin.

Core și colegii lui, din invidie, au respins sistematic demonstrațiile copleșitoare ale puterii lui Dumnezeu în călăuzirea lor prin pustie, atribuind acea putere manevrelor omenești sau satanice. Insistând pe acest drum, refuzând sistematic lumina, ei au ajuns „atât de orbiți încât nici cele mai evidente manifestări ale puterii divine nu au reușit să-i convingă.” Ei erau „poporul sfânt,” iar Moise și Aron se foloseau de puterea lui Beelzebub ca să amăgească pe sfinți și să-i ducă la nimicire în pustia mortală a Sinaiului. Să nu uităm că episodul se petrece după eșecul lamentabil de la Cadeș-Barnea, unde au refuzat să intre prin credință în Canaan, și care este descris astfel: „În rebeliunea de la Cadeș, ei L-au lepădat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a lepădat și El... Dorința lor de a se întoarce în țara sclaviei a arătat că nu sunt vrednici de libertate, așa că sărbătoarea Paștelui, instituită să comemoreze eliberarea lor din sclavie, nu mai trebuia păzită” (PK 406). În loc să recunoască eșecul de la Cadeș în raportul celor zece spioni necredincioși, care a produs răzmerița și prăpădul, Core și elita lui Israel acuzau pe Moise, pe Aron și, implicit, pe Dumnezeu.

Și acum urmează explicația a tot ceea ce s-a întâmplat în rebeliunea lui Core:

„Dumnezeu comunică cu omul prin agenția Duhului Sfânt; cei care în mod deliberat resping această agenție ca fiind satanică, închid canalul de comunicație dintre sufletul lor și Dumnezeu.

Dumnezeu lucrează prin manifestarea Duhului Său ca să-l mustre și să-l convingă pe păcătos; și dacă lucrarea Duhului este refuzată, în cele din urmă Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet. Ultimul mijloc al harului divin a fost folosit. Păcătosul s-a despărțit singur de Dumnezeu, iar păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur. Nu mai există nici o rezervă de putere, prin care Dumnezeu să poată lucra pentru a-l convinge și converti pe păcătos. 'Lăsați-l în pace' (Osea 4,17) - este porunca divină. Atunci 'nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți' – Evr.10:26-27” (PP 405).

Acolo unde porunca divină zice „Lăsați-l în pace!” oamenii au citit un decret de moarte gen „Executați-l!”

Este adevărat, în momentele când Dumnezeu a epuizat orice cale de avertizare pentru sufletele care au închis canalul de comunicare, uneori se dă un decret de condamnare la moarte, dar acesta vine de la un alt cartier general:

„El îi avertizează, îi pedepsește, îi muștră și le arată singura cale pe care pot merge în siguranță, apoi, dacă aceia care au fost obiectul grijii Sale deosebite își vor urma cursul lor, independenți de Duhul lui Dumnezeu, după repetate avertismente, dacă ei își aleg singuri calea, El nu mai împuternicește pe îngerii Săi să împiedice atacurile hotărâte de Satana asupra lor” (14 MR 3).

Când „ultimul mijloc al harului divin” a fost epuizat, Dumnezeu nu trece la mijloacele nelegiurii spre a forța conștiința, ci oferă libertate completă celor care nu doresc să aibă de-a face cu El. Protecția oferită de îngeri devine inefficientă, iar Satana are completă libertate de mișcare. Acolo unde poate acuza pe Dumnezeu, el va lovi fără milă, ca în cazul lui Core. De cele mai multe ori, el își protejează agenții prin care își va realiza Planul cu familia omenească, chiar dacă ei sunt demult în afara protecției speciale a îngerilor lui Dumnezeu.